

5 noiembrie – 11 noiembrie

Victoria lui Isus asupra morții

Textul de memorat: „Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: «Nu te teme! Eu sunt Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel Viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.»” (Apocalipsa 1:17,18)

Punctul central al credinței creștine este învierea lui Isus. Pavel a evidențiat foarte bine acest lucru când a scris: „Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și, dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și, prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți” (1 Corinteni 15:16-18). Vom analiza în detaliu acest aspect săptămâna viitoare. Așadar, oricât ar accentua Pavel moartea lui Hristos și oricâtă importanță ar avea - „n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2) -, ea nu ne este de niciun folos fără înviere. Da, învierea lui Isus este de o importanță crucială, atât pentru întreaga credință creștină, cât și pentru planul de mântuire. Dar ar fi greu de înțeles de ce învierea lui Isus și odată cu ea și învierea noastră sunt atât de importante, dacă - așa cum cred mulți - cei morți în Hristos s-ar desfăta deja în bucuria raiului ceresc, fiind „plecați acasă la Domnul”.

De înțeles: Importanța învierii lui Isus și toate dovezile convingătoare pe care El ni le-a dat ca să credem în ea.

Duminică, 6 noiembrie – Un mormânt sigilat

Misiunea lui Isus părea că se sfârșise și eșuase odată cu moartea Lui pe cruce. Satana reușise să-l instige pe Iuda să-L trădeze pe Mântuitorul (Luca 22:3,4; Ioan 13:26,27) și pe conducătorii preoților și pe bătrâni să ceară moartea lui Isus (Matei 26:59; 27:20). După ce Isus a fost arestat, „toți ucenicii L-au părăsit și au fugit” (Matei 26:56), iar Petru L-a renegat de trei ori (Matei 26:69-75). Acum, Isus zăcea într-un mormânt săpat într-o stâncă, cu o piatră mare sigilată la intrare, era păzit de gărzi romane (Matei 27:57-66) și supravegheat de puteri demonice nevăzute. „Dacă ar fi putut, el [Satana] L-ar fi ținut pe Hristos încuiat în mormânt” (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 12, p. 412). În timpul misiunii Sale pe pământ, Domnul Hristos prezisese nu doar moartea Sa pe cruce, ci și învierea Lui. Folosind limbajul oriental, care este incluziv - un segment dintr-o zi este calculat ca zi întreagă -, Isus a menționat că, „după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pânțelele chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului” (Matei 12:39,40). În alte ocazii, Isus a scos în evidență că avea să fie omorât, dar în a treia zi urma să învie (Matei 16:21; 17:22,23; 20:17-19). Conducătorii preoților și fariseii erau conștienți de aceste afirmații și au luat măsuri prin care sperau să împiedice învierea Lui.

1. Citește Matei 27:62-66. În ce fel aceste acțiuni au contribuit mai târziu la înmulțirea dovezilor despre învierea lui Isus?

Toate măsurile de siguranță luate pentru a-L ține pe Isus încuiat în mormânt nu au făcut decât ca biruința Lui asupra morții și oștirilor răului să fie și mai vizibilă. De asemenea, acești bărbați cu siguranță auziseră de minunile lui Isus, iar pe unele le și văzuseră. Și cu toate acestea să creadă ei că o gardă lângă mormânt avea să-L împiedice să învie pe Acela care a putut face atât de multe minuni? Apoi, pentru ce să își dorească o strajă la mormânt? În caz că ucenicii ar fi vrut să fure corpul ca apoi să pretindă că Isus înviase? Dacă oamenii ar fi întrebat: „Bine, atunci unde este Isus cel înviat?” ucenicii ar fi putut spune: „Doar credeți-ne pe cuvânt!”?

Acțiunile preoților conducători au dovedit cât de frică le era de Isus, chiar și după ce El murise. Până la urmă poate că, în străfundul inimii lor, ei se temeau că Isus chiar putea să învie.

Luni, 7 noiembrie – „A înviat!”

Biruința lui Isus asupra lui Satana și a puterilor răului a fost asigurată pe cruce și confirmată de mormântul gol. „Când Isus a fost pus în mormânt, Satana a triumfat. El îndrăznește să creadă că Mântuitorul nu-și va mai relua viața. [...] S-a înfuriat grozav când îngerii lui au fugit la apropierea trimisului ceresc. Când L-a văzut pe Hristos ridicându-Se în triumf, și-a dat seama că împărăția lui va avea sfârșit și că el va trebui să moară în cele din urmă” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 782). Deși omul-Isus a murit, Dumnezeu-Isus nu a murit. În divinitatea Lui, Hristos deținea puterea de a rupe legăturile morții.

2. Citește Matei 28:1-6; Ioan 10:17,18; Romani 8:11. Cine s-a implicat direct în învierea lui Isus?

În timpul misiunii Lui în Samaria-Pereea, Isus a afirmat că El avea puterea să-și dea viața și să o ia iarăși (Ioan 10:17,18). Martei i-a spus: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11:25). În alte pasaje învierea Sa apare ca un act al lui Dumnezeu (Faptele 2:24; Romani 8:11; Galateni 1:1; Evrei 13:20). Chiar și un înger puternic al Domnului a fost implicat în gloriosul eveniment (Matei 28:1,2).

În paralel, Matei 28:11-15 arată eforturile inutile și absurde ale conducătorilor și preoților de a continua lupta împotriva lui Isus. Garda romană le-a spus acestora „toate cele întâmplate” (Matei 28:11). Se subînțelege că soldații de pază au văzut momentul învierii. Ce altceva pot însemna cuvintele lor? Că un înger ar fi venit din cer, ar fi dat piatra la o parte, s-a așezat pe ea, gărzile au leșinat, iar când și-au revenit mormântul era gol? În timp ce soldații romani erau inconștienți, cine ar fi putut lua corpul lui Isus? Îngerul? Sau poate ucenicii? Sau altcineva l-ar fi putut fura? Orice s-ar fi întâmplat, era evident că trupul lui Isus dispăruse.

Venirea unui înger din cer, leșinul de frică al bărbaților și mormântul gol aveau să fie destul de năucitoare pentru conducătorii religioși. Faptul că le-„au dat ostașilor mulți bani” (Matei 28:12) pentru a le cumpăra tăcerea înseamnă că, orice le-ar fi spus soldații, preoții au fost tulburați profund. Și bineînțeles că nu le-au spus altceva decât despre învierea lui Isus.

Unii iau în derâdere că primii care L-au văzut pe Isus înviat au fost niște romani. De ce? În ce fel acest adevăr este simbolic pentru ce urma să se întâmple, și anume Evanghelia predicată și neevreilor?

Marti, 8 noiembrie – Mulți au înviat odată cu El

3. Citește Matei 27:51-53. Ce aflăm din acest extraordinar pasaj despre învierea lui Isus și ce a adus ea?

Un cutremur a marcat moartea lui Isus (Matei 27:50,51) și un altul l-a marcat învierea (Matei 28:2). În clipa când Isus a murit, „pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora” (Matei 27:51-53). Acești sfinți au fost înviați și proslăviți ca martori ai învierii lui Isus și de asemenea ca exemple (prototipuri) ale celor ce vor învia la învierea finală. Astfel, imediat după învierea lui Isus, mulți din poporul evreu au primit dovezi grăitoare ca să creadă în învierea Domnului și să-L accepte ca Mântuitor al lor, ceea ce mulți au și făcut, inclusiv numeroși preoți (vezi Faptele 6:7).

„În timpul lucrării Sale, Isus readusese morții la viață. Înviase pe fiul văduvei din Nain, pe fiica unui conducător și pe Lazăr. Dar aceștia nu erau îmbrăcați în nemurire. După înviere, au fost încă supuși morții. Dar aceia care au ieșit din mormânt la învierea lui Hristos au fost înviați pentru viața veșnică. Ei s-au înălțat cu El, ca trofee ale biruinței Sale asupra morții și mormântului. [...] Aceștia au mers în cetate și s-au arătat multora, spunând: «Hristos a înviat din morți și noi am înviat cu El.» În felul acesta, a fost immortalizat adevărul sfânt al învierii” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 786).

și au putut convinge până și autoritățile romane și mulțimea să-i susțină în intrigile lor. Dar au uitat că „Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea!” (Daniel 4:32). Minciunile lor au fost contrazise de existența acelor sfinți înviați.

Indiferent cât de mult se pot înrăutăți lucrurile în prezent, de ce ne putem încrede în victoria supremă a lui Dumnezeu pentru noi, în timp ce ne luptăm încă în această lume căzută?

Miercuri, 9 noiembrie – Martori ai lui Hristos cel înviat

4 Citește Ioan 20:11-29; 1 Corinteni 15:5-8. Cum au reacționat ucenicii când L-au întâlnit prima dată pe Isus cel înviat?

Cei doi îngeri de la mormântul gol i-au spus Mariei Magdalena și altor femei că Isus înviase (Matei 28:1,5-7; Marcu 16:1-7; Luca 23:55; 24:1-11). Dar la scurt timp Isus li S-a arătat și ucenicilor, iar ei I s-au închinat (Matei 28:1,9,10; Ioan 20:14-18). El i S-a arătat și lui Petru (Luca 24:34; 1 Corinteni 15:5) și celor doi ucenici pe drumul spre Emaus, iar inimile acestora ardeau în timp ce El le vorbea (Marcu 16:12; Luca 24:13-35). Când Isus a intrat în camera de sus, ucenicii au fost mai întâi cuprinși de panică, dar apoi s-au umplut de bucurie și uimire de ceea ce se întâmpla (Luca 24:33-49; Ioan 20:19-23). O săptămână mai târziu, Isus a intrat iarăși în aceeași încăpere fără să deschidă ușile, iar atunci chiar și Toma a crezut în învierea Lui (Ioan 20:24-29).

În cele 40 de zile dintre învierea și înălțarea Lui la cer, Isus „S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată” (1 Corinteni 15:6) și lui Iacov (1 Corinteni 15:7). Isus S-a alăturat unor ucenici pe malul Mării Galileei și a luat micul dejun cu ei, după care a vorbit cu Petru (Ioan 21:1-23). Este posibil să fi fost și alte apariții ale lui Isus (Faptele 1:3) înainte de ultima, cu ocazia înălțării la cer (Luca 24:50-53; Faptele 1:1-11). Și Pavel s-a considerat un martor ocular al lui Isus cel înviat, care i S-a arătat pe drumul spre Damasc (1 Corinteni 15:8; compară cu Faptele 9:1-9).

Când ceilalți ucenici i-au spus pentru prima dată lui Toma, care lipsise, că Îl văzuseră pe Domnul înviat, Toma a reacționat: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20:25). O săptămână mai târziu, când Isus li S-a arătat din nou ucenicilor, de data aceasta cu Toma printre ei, Isus i-a zis acestuia: „Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios” (Ioan 20:27). Apoi, Toma a mărturisit: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” Iar Isus a adăugat: „Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” (Ioan 20:29).

„Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.” Chiar dacă nu L-ai văzut cu ochii tăi pe Isus cel înviat, ce motive ai pentru credința ta în Isus?

Joi, 10 noiembrie – Primul rod dintre cei adormiți

5. Citește 1 Corinteni 15:20 în lumina pasajului din Deuteronomul 26:1-11. În ce sens se referă Pavel la Isus cel înviat ca la „pârğa celor adormiți”?

Darul „celor dintâi roade” era o practică agricolă antică în Israel cu o profundă semnificație religioasă. Acest dar constituia o recunoaștere sfântă a lui Dumnezeu ca Dătător milos, care le încredințase administratorilor Săi pământul, pe care cultivau recoltele, gata acum să fie culese (vezi Exodul 23:19; 34:26; Leviticul 2:11-16; Deuteronomul 26:1-11). Primele roade arătau nu doar începerea secerișului, ci și calitatea roadelor. Potrivit lui Wayne Grudem, „atunci când Îl numește pe Hristos «pârğa/primul rod» (gr., *aparchē*), Pavel folosește o metaforă din domeniul agriculturii pentru a arăta că noi vom fi ca Isus. După cum «primele roade» sau prima degustare a recoltei arătau cum avea să fie restul recoltei, tot astfel și Hristos, fiind «pârğa/primul rod», arată cum vor fi trupurile noastre la înviere, când, la ultimul «seceriș» al lui Dumnezeu, El ne va învia și ne va duce în prezența Sa” (*Systematic Theology*, Zondervan, 1994, p. 615).

Merită amintit că Isus a ieșit din mormânt într-un trup omenesc glorificat, dar încă purta semnele

crucificării (Ioan 20:20,27). Să însemne că și copiii înviați ai lui Dumnezeu vor purta semnele fizice ale suferințelor lor? Apostolul Pavel, de exemplu, va continua să aibă în trupul lui proslăvit acel „țepuș în carne” (2 Corinteni 12:7) și „semnele Domnului Isus” (Galateni 6:17)? Până la moarte, Pavel „avea să poarte neîntrerupt în trupul lui semnele slavei lui Hristos, pentru că ochii îi fuseseră orbiți de lumina cerească [vezi Faptele 9:1-9]” (Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 275). Dar aceasta nu înseamnă că el sau oricine altcineva dintre cei răscumpărați și glorificați va învia cu semnele suferințelor îndurate (compară cu 1 Corinteni 15:50-54). În cazul Său personal, Hristos „va purta veșnic semnele acestei cruzimi. Fiecare urmă lăsată de cuie va spune povestea răscumpărării minunate a omului și prețul scump care a fost plătit pentru el” (Ellen G. White, *Scrisori timpurii*, p. 179). Semnele Lui sunt garanția că ale noastre vor fi șterse pentru totdeauna.

Domnul Hristos va purta pentru totdeauna cicatricile crucificării. Ce ne transmite acest lucru despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi și cât a costat ea? Cât a investit Dumnezeirea în mântuirea noastră?

Vineri, 11 noiembrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, capitolele 80 - 84

Gândirea modernă nu crede lucruri precum învierea lui Isus. Dar dovezile istorice sunt atât de grăitoare încât chiar și aceia care nu pot accepta realitatea învierii sunt constrânși să admită că mulți oameni *au crezut* că L-au văzut pe Isus înviat. Astfel, mare parte din apologetica anti-înviere reprezintă încercarea de a explica ce i-ar fi putut determina pe acești oameni diverși să creadă că L-au văzut pe Isus înviat.

Unii susțin că toți ucenicii au avut halucinații cu Isus înviat; alții afirmă că în realitate Isus nu a murit, ci doar a leșinat și apoi Și-a revenit după ce a fost dat jos de pe cruce. Iar când Și-a făcut iarăși apariția, adepții Lui au crezut că fusese înviat. Iar unii (n-o să îți vină să crezi) susțin că Isus a avut un frate geamăn pe care ucenicii l-au confundat cu Isus cel înviat. Altfel spus, dovezile istorice referitoare la învierea lui Isus sunt atât de puternice încât acestea sunt argumentele scornite de oameni în încercarea de a le respinge. Dată fiind importanța învierii, n-ar trebui să fim surprinși de numeroasele motive întemeiate ce ne-au fost date pentru a crede în ea.

STUDIU ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: 2 Samuel 23 - 1 Împărați 5;

1. Cum nu era casa lui David înaintea lui Dumnezeu?
2. Pe cine nu a muștră David niciodată?
3. De ce a cerut Solomon de la Domnul o inimă pricepută?
4. Câți oameni supravegheau în medie căpeteniile peste cei ce purtau poveri și tăiau pietre?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 9 (până la par. „Rugăciunea se prinde de puterea infinită”)

5. Ce posibilitate oferă rugăciunea scurtă?